

Homilie Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

Doksany, svátek sv. Anežky, 13. 11. 2012

Bratři a sestry,

před zhruba půldruhým rokem jsem se při meditaci o životní zastávce sv. Anežky České Přemyslovny zde v Doksanech zmínil o perlách opravdovosti křesťanského úsilí, které ona, naše nebeská pomocnice, při své vlastní pouti naším současným pastoračním terénem litoměřické diecéze, právě sem, tiše, ale s důslednou věrností *pro nás* vkládala. Dnes, v den jejího svátku, jsme zde nikoliv proto, abychom její perly z hlubin země násilně vyjmuli a snad jako vzácné drahokamy rychle zpeněžili. Nikoliv! Svatoanežské perly lze obdivovat, ale uchvátit? Je nutné učinit zcela něco jiného. Je nám nejvíce třeba připomenout si svědectví života sv. Anežky, působivý křesťanský příklad, překonat povrchnost či lhostejnost našeho až příliš častého pohledu, vyzorovat její křesťanský životní styl, nechat se jím povzbudit a s rozhodností a velkodušností také za svůj přijmout. Jak šťastné by to bylo řešení!

Jsmo dnes v Doksanech i proto, abychom se účastnili požehnání sochy sv. Anežky. Nikdy se socha kohokoliv nemůže jen na určené místo položit. Musí mít svůj pevný základ, podloží jako podstavec, vyrůstající ze země. Teprve potom se dá mluvit o vztyčení sochy jako majáku, ukazující směr k jistotě a bezpečí. Svatoanežský historický hlubinný poklad kéž má ode dneška, díky vztyčení a požehnání sochy světice, svou zřetelnější podobu!

Účastníme se křesťanské katolické bohoslužby mše svaté. Nemohli jsme tedy přeslechnout známé evangelní Kristovo vyprávění o tom, že cokoli učiníme pro jednoho z nejposlednějších, konáme to Jemu samému. Dovedeme si jistě dobře představit ušlechtilou sv. Anežku, že ji především tento text Písma sv. oslovil a podnítil ke službě nejpotřebnějším z nejpotřebnějších. Ne za peníze, ale gratis, zdarma, z lásky. Protože se chci varovat nebezpečného viru pesimizmu a držím se křesťanského optimizmu, pevně věřím, že má sv. Anežka své pokračovatele i v naší době, v naší zemi, v naší diecézi. Dokonce i osobně v našem diecézním prostoru znám několik bratří a sester v Kristu, které Ježíš uchvátil a oni neokázale, vytrvale a radostně ve službě potřebným Krista následují stejně tak, jako tehdy sv. Anežka.

V bohoslužbě slova jsme slyšeli i úryvek z listu sv. Pavla Kolosanům a krom jiného i jeho naléhavou výzvu, abychom, jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní, navenek projevovali milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost a abychom se snášeli a navzájem si odpouštěli, měl-li by někdo něco proti druhému. Chápu, že se v nás hned vzápětí může ozvat naléhavá lidská otázka a možná i výhrada: proč? Ano, mohlo by se i nám zdát, že těch výzev k projevům milosrdného srdce, dobrotu, pokory, mírnosti a trpělivosti a pohotovosti odpouštět si navzájem je až příliš. Snad by nás napadla i myšlenka, že bychom vypadali jako slaboši. Konat dobro totiž někomu skutečně může připadat jako slabost. Ale neurvalost a bezohlednost má stále donekonečna slavit úspěchy? Charakter výzvy sv. Pavla přesně odpovídá povaze životních zásad samého Krista. A nám, křesťanům, křesťance sv. Anežce, nemůže jít o nic

jiného, než Kristu zachovat věrnost. V posynodální době v úvahách o Nové evangelizaci, totiž o nových způsobech, metodách a stylu, jak předávat křesťanskou víru v současném světě, mohu osobně dosvědčit, že vítězí šťastné řešení znovuobjevit jednoduchou krásu Kristova evangelia, které není ani staré ani nové, ale je stále živé a přijmout pokyn Ducha sv. k opravdovosti křesťanského života a věrnosti Tomu, který kvůli nám a pro nás nejen něco, ale vše podstoupil, abychom žili s úžasnou perspektivou věčnosti už zde na zemi.